

My Thoughts on Doctors

WANICH CHAROONGKIJANAN*

I always have good feelings toward doctors, like others. Although some doctors may be thieves, killers or cold-blooded persons, Thais generally don't think of doctors generally as thieves or some sort of bloodsucking vampires. (But sucking money is something else again!)

A doctor is thought of as the merciful one or the one who cures the unbearable pain or the one who helps the patient to be as strong as before. No one thinks that he is going to die from seeing the doctor but to rather that he will insure his survival. (Although many times, the patients do die!!!)

When my kid registered for her university entrance examination, she consulted her mom, a university lecturer, as to what faculty she should apply for. I didn't worry as she was a good student but when I was asked one day, I replied to her to choose any faculty she liked but not the medical faculty for three simple reasons. First, it was difficult to obtain entrance; second, difficult while studying and third, difficult later on while working. It was just my feeling, nothing more than that. If she saw it differently. I didn't mind for it was her decision. Anyway, she decided to be a dentist. I felt relieved because I have never heard of a dentist making his patient dead or crippled!!

For myself, I don't want to get involved in anyone's illness or death. I am not good enough to

study to be a doctor. Even if I was, I would not choose to be a doctor. I really don't like illness, don't want to see patients and most importantly, don't want to be responsible for anyone's life. Partly, these are my reasons for respecting doctors. More than this, the doctor is involved in morals, ethics, mercy etc...., regarding the performance of his duty. I don't like to stand on the line between what I should do and what I have to do.

Take for example, the illegal abortion.

You may have heard about the arrest of a doctor who had a clinic that performed illegal abortions. Suppose I was a doctor and my three months pregnant patient came to see me with good reasons for an abortion. I agree her reasons are good and if I were her, I would decide for abortion too. But as a doctor, what should I do...put morals away, and do it for her.....let her go to an illegal nurse for help and if she dies due to improper treatment...is it my fault?. What problems! Lucky that I am not a doctor.

For myself, abortion is not a serious deed. If one is not ready to raise a child, having it will create such complicated problems not only for the mother but also social problems, country problems and whole world problems without end. Therefore, I don't care if she decides to have an abortion....I am not a killer...but the doctor is!! Oh my god, it is so oppressive!!

Key word : Ethics, Doctors

Fortunately, I seldom have bad experiences with doctors...can say nearly never!! ...just a few times unsatisfied but not so bad.

Once, my son got his arm broken. I knew nothing about broken arms only that an arm is an organ, connected to the shoulder. The doctor told his mother to decide between bone massage, or mending by using a cast plus a steel reinforcement operation. I felt depressed about his proposals because I knew nothing...I hate operations and I once experienced a broken arm massage...definitely damn painful!! I played a horse-racing game with my friends. I was on my friend's back and he fell while racing. My left arm was broken and it was fixed by a Chinese goldsmith, called Mr. Namforn. He massaged my broken arm brutally for a very long time without attention to my painful cries. He covered my broken arm with Chinese herbs mixed with liquor and put on a cloth bandage. My arm recovered well and is back to normal...till now.

What worried me about my son's broken arm was that if we chose "massage", his arm might be bent afterwards. I asked the doctor and he said that could happen. The upshot was the doctor wanted me to decide for an operation on his arm and then he would get his fee for the operation. I really didn't like being in a situation where I was forced to decide what I didn't know about. Only if he needed to know if I could afford the doctor's fee, I could answer this question...sure.

The next case was about my maid who was bitten by my dog.

My maid was bitten by my dog and I took her to the nearest hospital to clean the wound and have a tetanus shot. The doctor said that my maid should also take rabies injections, which cost a lot of money and required several trips to the doctor to complete the course. I hesitantly remarked that my dog was carefully raised and had a rabies immunization annually and punctually. The doctor seemed to threaten me with what would happen if my dog did somehow get infected with rabies. In this case, I decided to trust my dog because I brought her up so closely and if she got mad or showed any signs of it, I would have noticed it. I then paid the doctor's fee and brought my maid home....nobody died in this case.

The two cases are still in my mind. Above all, I think that it is the doctors' manner which I really don't like. They seem arrogant and threatening and use condescending tones. They seem to

imply that I should not ask them anything because I know nothing about their business. I think they have no right to ignore the foolish queries of their patients or friends and relatives for that matter.

Here is another case. Twenty years ago, I got a wound on my foot and tried to cure it by myself. It healed very slowly so I went to see a doctor at his clinic. After his examination, he rebuked me for using improper medication. I thought to myself that if I knew the proper treatment, I would not come to see you...surely!!

Other than these cases, I have rarely had problems with doctors. I don't have to see a doctor often because I have many friends who are doctors. I always seek their advice and tend not to fear them. After all, a doctor is not a kind of intruder, who walks into your house, declares that you are ill and tells you you must let him cure you otherwise he will kill you. Generally Thais are afraid of doctors and feel even more dread if they are not sure if they can afford the doctor's fee and cost of medical care. Especially, fearsome are doctors in private hospitals, who like patients to be admitted. Sometimes they use threats and other pressure.

I have never had such an experience. Once, the doctor advised me to be admitted but I insisted on going back home. That night, around 2.00 a.m. I was at home, totally drunk and fell from the second floor balcony to the ground. I stood up, walked to my bedroom and fell asleep immediately. I woke up around 5.00 a.m. and felt dreadful pain all over my body, not only the slightest movement but only even breathing was unbearably painful. I thought that a bone must be broken somewhere. My wife took me to the hospital. X-ray examination showed that luckily there was no broken bone. The doctor looked at my lungs and asked if I smoke. I said yes. He then suggested I quit because my lungs were the first step of the problem: emphysema. I thought to myself that if I wanted to know something about my lungs, I would see him later. When he asked me if I would be admitted, I definitely said no. I felt sure that if I had no broken bone, I could recover by myself. I went back home with an irresistible feeling that because of what the doctor said to me about my lungs in front of my wife, she would nag me and force me to stop smoking.

However, on the whole I feel good about doctors. Those cases are just petty things and have no effect on my feelings. I think that a doctor is only

human and deserves our sympathy. People generally have high expectations of doctors, regarding them like Superman who can do everything in the same way as we expect our Prime Minister or ministers to be good at everything while actually they are not.

If people put their expectations on me..... just a thought... but what a worrying sensation. If I tried to live up to their expectations, it would seriously shorten my life.....Oh!! I do respect you doctors.

(Received for publication August 3, 1999)

ดูนทnodรับ

งานนี้ จรุงกิจอนันต์ *

ผมเป็นคนมีความรู้สึกที่ดีกับคนเป็นหมอ เลยอ ซึ่งเชื่อว่าจะเป็นความรู้สึกของคนทั่วไปที่มีต่อ คนเป็นหมอ ว่าที่จริงหมอที่เป็นใจก็พอจะมี⁽¹⁾ ที่เป็น มาตรการทำตามหรือเป็นคนใจร้ายใจดำอำเภอ อะไรอย่างนี้ก็พอจะมี^(2,3) แต่ก็จะไม่มีคนไทยทั่วไป คนใดที่นึกถึงหมอแล้วจะคิดว่าตัวเองกำลังคิดถึงโจร หรือนักฆ่ามาตกร หรือตัวอะไรที่เป็นผีดิบสูบเลือด สูบทรัพย์นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งนะครับ⁽⁴⁻⁶⁾

คนทั่วไปเมื่อคิดถึงหมอ ก็จะคิดถึงโจรที่เป็น มนุษย์ซึ่งมีความเมตตา เป็นคนที่จะดูแลรักษาความ ป่วยไข้ให้หาย เป็นคนที่เมื่อได้พบแล้วจะทำให้กลับ ไปเป็นคนปกติที่ไม่เจ็บไข้ได้めื่อนที่เคยเป็น ไม่มี โจรที่คิดว่าเจอหมอยังดี แต่คิดว่าถ้าเจอ หมอยังดีจะรอด

ทั้ง ๆ ที่บอยครั้งนั้นไม่รอดอย่างที่คิด⁽⁷⁾

เมื่อตอนที่ลูกผมจะสอบเข้าเรียนมหา- วิทยาลัยนั้น เขาก็ปรึกษากับแม่ซึ่งเป็นอาจารย์มหา- วิทยาลัยว่าควรจะเลือกคณะอะไรเรียนจะดี ผมไม่

ค่อยเป็นห่วงเรื่องการสอบของลูก เพราะเขาเรียน ค่อนข้างดี ประมาณว่ามีโอกาสสูงที่จะติดแม้จะ เลือกเรียนหมอ

ลูกถามผมอยู่ครั้งหนึ่ง ผมก็มีความเห็นอยู่ อย่างเดียว บอกว่าจะเรียนอะไรก็เรียนแต่อย่าเลือก หมอเรียนหมอ ผมบอกเหตุผลตัวเองง่าย ๆ กับลูกว่า หนึ่งมันสอบเข้ายาก สองมันเรียนยาก และสามมัน ทำงานยาก⁽⁸⁾

ผมไม่ได้บอกอะไรมากไปกว่านั้น เพราะ บอกไปแล้วดูจะเป็นว่าผมเอาความคิด ความรู้สึก ตนเองไปกำหนด ลูกผมอาจจะคิดหรือรู้สึกไม่ เห็นอกับผมได้ ผมบอกแค่นั้นโดยที่คิดว่าถูก ลูก ผมเห็นว่าไม่ยาก สอบเข้าก็ไม่ยาก เรียนก็ไม่ยาก ทำงานก็ไม่ยาก จะลองสอบลองเลือกดู ซึ่งถ้าเป็น อย่างนั้นผมก็จะไม่ขัด⁽⁸⁾

ลูกผมจะเชื่อผมหรือเปล่าผมไม่แน่ใจ เขา ก็ ไม่ได้เลือกคณะแพทยศาสตร์ แต่เลือกคณะทันต- แพทยศาสตร์ ก็หมอเหมือนกัน แต่เป็นหมอฟัน

คำสำคัญ : จริยธรรม, แพทย์

ผู้กู้รู้สึกว่าค่าอย่างนี้ ค่าอย่างนี้เพราะผู้ไม่เคยได้เข้าว่ามีหมอพันทำให้คนไข้ด้วยหรือพิการ

ผมไม่ชอบการเป็นธุระกับเรื่องความป่วยความไข้ความเป็นความตายของใคร ผมไม่ได้เรียนเก่งในแบบที่จะสอบเข้าเรียนหมอได้ แต่เชื่อว่าถึงผมจะสอบได้ที่หนึ่งประเทศไทย มันใจว่าสอบเข้าเรียนหมอแล้วจะสอบได้แน่⁽⁸⁾

ผู้กู้จะไม่สอบไม่เรียนหมอ เพราะผู้ไม่ชอบความป่วยไข้ของคน ไม่อยากเห็น และที่สำคัญไม่อยากรับผิดชอบกับความเป็นหรือความตายของคนด้วยกัน

ผมไม่นึกอย่างให้ลูกเรียนหมอ ก็ตัวความรู้สึกตรงนี้เป็นส่วนหนึ่ง และผมนับถือคนเป็นหมอ ก็ตัวเหตุนี้ความรู้สึกนี้เป็นส่วนหนึ่ง

ส่วนหนึ่งเท่านั้นนะครับ ยังมีอีกหลายส่วน อีกหลายส่วนนั้น ผมบอกอีกส่วนหนึ่งเลย ก็ได้ ส่วนที่ว่านี้คือส่วนที่เป็นอะไรเกี่ยวกับคือธรรมมโนธรรม จริยธรรม และนานาสารพัดธรรมอีกมากมาย นานาสารพัดธรรมทั้งหลายที่คนจะนึกถึงได้นั้นก็จะเกี่ยวข้องผูกพันกับการเป็นหมอ ทำหน้าที่ของหมอ⁽⁹⁻¹³⁾

ผมไม่ชอบเลยถ้าจะต้องอยู่บ่นเส่นแบ่งระหว่างอิทธิพลเท่งธรรมทั้งหลายที่ว่านี้กับสิ่งที่ตัวเองเชื่อหรือจำต้องปฏิบัติ

ยกตัวอย่างง่าย ๆ ก็อย่างเรื่องการทำแท้ง⁽¹⁴⁻¹⁹⁾

คงจะเคยได้เข้าวันนั้นนะครับ เมื่อเร็ว ๆ นี้ก็มีข่าวเกี่ยวกับเรื่องการทำแท้งที่บุกเข้าตรวจสอบจับกุมสถานพยาบาลที่มีการรับทำแท้ง ลองคิดเล่น ๆ ว่าผมเป็นหมอ มีผู้หญิงคนหนึ่งท้องสามเดือนเดินเข้ามายาหาม บอกว่าจะทำแท้ง ให้เหตุผลอธิบายว่าทำไม่จึงจำเป็นจะต้องทำแท้ง ผมพังแล้วก็เห็นว่ามีเหตุผลดีอยู่ เป็นผมเป็นหมอคนนั้นผมก็จะทำ เอาเป็นว่าอย่างนั้น

ด้วยเหตุผลที่การทำแท้งให้ผู้หญิงที่ห้องสามเดือนนั้นเป็นเรื่องจีบจือยกระจิวหลิวสำหรับหมออย่างผม ผู้กู้คงจะทำให้และแน่นอนว่าอิทธิพลที่ธรรมนานาสารพัดธรรมที่ว่าก็จะต้องเข้ามาอีก¹⁶⁻¹⁸

ตีหรือไม่ดีน่า ผิดกฎหมาย ผิดศีล ผิดศาสนา บาปกรรม แต่เขาจะทำนี้ไม่ทำให้เขาเข้าก็ต้องไปหาที่ทำ ไปเจอหมอถือเงินเข้า จะดีจะร้ายจะตายเอา ทำให้เข้าแล้วกัน ตีหรือไม่ดีน่า

ยังไงล่ะครับ ยังไงดี

ผมไม่ชอบให้ตัวเองอยู่ในสถานการณ์อะไรอย่างนี้ ผมไม่จำเป็นต้องอยู่ในสถานการณ์อย่างนี้ถ้าผมไม่ได้เป็นหมอ

ให้คิดแบบคนไม่เป็นหมอ หรือคิดแบบที่ตัวเองเป็นตัวผู้นี้ เรื่องการทำแท้งนั้นไม่ใช่เรื่องครับ การไม่ทำแท้งชี้เรียกว่าแยก ผู้หญิงที่ไม่อยากมีลูกไม่พร้อมที่จะมีลูกเลี้ยงลูกนั้น ถ้ามีถ้าต้องเลี้ยงขึ้นมาแล้วมันเป็นปัญหาอย่างมาก อย่างก่ออย่างไรนั้นเห็นจะไม่ต้องอธิบาย ที่สำคัญก็คือหนักเข้านานเข้ามันก็จะไม่ได้เป็นแค่ความยุ่งยากของคนเป็นแม่ แต่จะเป็นความยุ่งยากของลังคอมของประเทศชาติและของโลกต่อไปในอนาคต

นี่ผมคิดแบบผมไม่ได้เป็นคนนั่น หมอเป็นคนนั่น

หมอ ก็ว่าของหมอไปแล้วกันนะครับ ผมไม่เกี่ยวด้วย อ้าว... เพราะอย่างนี้ไปที่ทำให้ผมนับถือหมอ

อาจจะเป็นเรื่องโชคดีอย่างหนึ่งของชีวิตก็ได้ ที่ผมมีประสบการณ์ Lewinsky เกี่ยวกับหมอคนน้อยมาก อาจจะเรียกได้ว่าเกือบจะไม่มีเลย สองสามครั้งที่ออกจะขัดใจกับสิ่งที่หมอปฏิบัติกับผมนั้น ไม่ถือว่า Lewinsky หนหนึ่งนั้นลูกชายผมแข็งหัก ไปหาหมอนอกจากรู้ว่าแข็งเป็นอย่างหนึ่งของร่างกายคนที่ต้องออกไปจากหัวเหลวแล้วผมก็ไม่ได้มีความรู้อะไรเกี่ยวกับแข็งอีก โดยเฉพาะกระดูกแข็งซึ่งมอง

ไม่เห็น ผนังจีโนมทางที่จะรู้ได้ว่าวิธีการรักษาอย่างไร จึงจะเหมาะสม ระหว่างการนวดให้กระดูกเข้าที่แล้ว เข้าไปอกไวกับการผ่าตัดตามเหล็กต่อกระดูกที่หัก

หมอบอกผนังกับแม่ของลูกชายว่าอย่างนั้น ประมาณว่าให้เลือกเอาว่าจะเลือกรักษาแบบไหน^(8,9,20,21)

ผนจะอีดผะอมกับลิ่งที่หมอบเสนอเป็นอย่างมาก อย่างหนึ่งผนกลัวการผ่าตัดและก็ไม่ต้องการให้ลูกผ่าตัด อีกอย่างหนึ่งผนเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการที่แขนหักแล้วต้องนวดให้กระดูกเข้าที่ว่ามันเจ็บเจ็บมากเลย

เมื่อเด็กผนเล่นกับเพื่อน เล่นม้าสั่งเมืองคือขึ้นหลังกันแล้ววิ่งแข่ง ผนขึ้นหลังเพื่อนแล้วเพื่อนล้มผนเท้าแขนยังไงท่าไหนก็ไม่ทราบ แขนซ้ายผนหักไม่มีหมอบอะไรແนนใหม่ที่ไหนที่จะรักษาผนหรือครัวหมอบที่รักษาเป็นคนจีนซึ่งมีอาชีพเป็นช่างทอง เรียกวันในหมู่เด็ก ๆ ว่าตาหนานฟ้อน แม่ผนก็พาไปหาตาหนานฟ้อน ซึ่งแกก็เริ่มรักษาด้วยการนวดแขนผนเพื่อให้กระดูกเข้าที่และแกกนวดอยู่นาน ไม่ได้ใส่ใจอะไร กับการแทกปาร์กั่งโถหวนด้วยความเจ็บปวดของผน

จากนั้นแกกพันผ้าพอกกายเจ็นยาสมุนไพรอะไร์สักอย่างซึ่งผนกับเหล้าขาวกับแบบบูรีเวณที่หัก แขนผนก็หายดีเป็นปกติมาจนทุกวันนี้

ลิ่งที่ผนกลัวอีกอย่างเกี่ยวกับแขนที่หักของลูกคือกลัวว่าแขนจะคอก เขายังเรียกันว่าแขนคอก หรือเปล่าก็ไม่ทราบนะครับ เพราะผนกไม่เคยเห็นใครแขนคอกในสมัยนี้ แต่ตอนผนเป็นเด็กนั้นคนแขนคอกมีอยู่ทั่วไป แบบที่เดินแล้วข้อศอกหัก ก็มีแบบข้างแล้วไม่อยู่ในสภาพปกติ

ถามหมอบว่าถ้ารักษาแบบนวดเข้าไปโดยไม่ผ่าตัดแล้วแขนจะคอกไหม หมอบก็บอกว่ามีโอกาสซึ่งผนกเห็นว่ามีโอกาสเนื่องจากแขนลูกผนนั้นหักบริเวณข้อศอก

โดยสรุปก็คือหมอบต้องการจะรักษาด้วยการผ่าตัดตามเหล็ก โดยที่หมอบจะมีค่าผ่าตัดหรือโดยที่หมอบไม่ต้องรับผิดชอบในการเลือกวิธีที่จะผ่าตัด ให้ผนเป็นคนตัดสินใจเองว่าจะผ่าตัด ประมาณว่าหมอบจะบอกกับตัวเองหรือใครได้ว่าที่ผ่าตัดนั้นผนเป็นคนเลือก^(8,9,20,21)

ซึ่งผนไม่ชอบและทำให้รู้สึกอย่างที่ว่าคือผะอมกับผะอม ในสถานการณ์อย่างที่ผนต้องเป็นคนเลือก ต้องกล้าที่จะเลือกวิธีที่จะรักษาซึ่งเขาว่าจะดีที่สุด โดยที่ถ้าลงสัญญาผนจะมีเงินจ่ายค่ารักษาหรือเปล่าก็ต้องถามผน

อีกหนึ่งเป็นเรื่องของหมาที่บ้านกัดคนทำงานบ้าน

หมาผนนั้นเลี้ยงดูอย่างดี มีหมอบมาฉีดยาป้องกันพิษสุนัขบ้าให้ทุกปี วันหนึ่งอย่างไรไม่ทราบได้ มันจับเอาเด็กผู้หญิงทำงานบ้านเข้า ผนกพาไปโรงพยาบาลใกล้บ้านเพื่อฉีดยาป้องกันบาดทะยักและรักษาแผล

หมอบกาว่าต้องฉีดยาป้องกันพิษสุนัขบ้าซึ่งเป็นเงินออกหлатยตั้งครึ่งอยู่ และจะต้องไปฉีดซ้ำหากอีกหлатยหนั่นไม่กระไร แต่ผนกนึกสังสัยขึ้นมาว่าหมาผนไม่ได้บ้า ผนฉีดยาป้องกันให้มันอยู่ทุกปีไม่เคยขาด

หมอก็บอกในเชิงชี้ผน บอกว่ามันไว้ใจไม่ได้ถ้ามันบ้าล่ะ

เอ่าล่ะซี ถ้าหมาที่บ้านผนเกิดบ้า และผนไม่ยอมให้หมอบฉีดยาให้กับเด็กทำงานบ้าน เด็กที่ทำงานบ้านก็จะเป็นโรคกลัวน้ำ ซึ่งแย่่อนว่าจะต้องตายยังไงเดี๋ยผน ถ้าผนยอมเลี้ยงเงินให้หมอบฉีดยา ผนก็ลงสัญญาสามัญล้ำนึ่งของตัวเองเป็นอย่างมากว่าแล้วผนให้หมาที่เลี้ยงไว้ฉีดวัคซีนท้าในทุกปี และหมาตัวนี้ผนกเลี้ยงมากับมือและเท้า ใกล้ชิดกับมันอย่างมากถ้ามันจะเป็นบ้าผนจะไม่รู้หรือผิดสังเกตหรือ มันไม่ใช่หมาเรื่องจรดที่ไหน

ผมเชื่อหมายมากกว่าเชื่อทมอในกรณีนี้ ผมจ่ายค่ารักษาพำเด็กกลับบ้าน ก็รอดมาด้วยดี ไม่มีครตรายไม่มีครรบ้า

สองกรณีนี้เป็นเรื่องที่กินใจผมอยู่เมื่อนึกถึง ทมอ มากกว่าอื่นใดนั้นผมคิดว่าเป็นเรื่องของท่าที คุณหมอทั้งสองท่านที่เล่าถึงนี้มีท่าทีบางอย่างที่ผมไม่ต้องการณ์ นอกเหนือจากท่าทีซึ่งวู ๆ ผมแล้ว หมอยังมีอาการไว้ตัวและมีท่าทางน้ำเสียงที่เหมือนจะดูถูกผม ในทำนองว่าไม่รู้เรื่องรู้ราวด้วยยังซักถาม ฉะนั้น^(9,22-24)

ผมน่าจะว่าทมอไม่มีลิทธิ์รำคาญค่าตามของ คนไข้ หรือเจ้าของไข้ หรือจะรำคาญกิมพ์พึงให้ประภู

ค่าตามโง ๆ ของคนไข้นะมีมานั่น เป็นเรื่องที่รู้ได้เลยล้วงหน้า

เรื่องที่ผมขัดใจทมอ ก็จะมีอยู่สองเรื่องนี้ ท่านนั้นแหล่ครับ อีกเรื่องหนึ่งซึ่งผมไม่ได้ติดใจอะไร เป็นเรื่องที่ผมโดนหมอดู คือผมเป็นแพโละไว้ที่เท้า ลักษณะอย่างหนึ่งแล้วผมก็รักษาแพลงนั้นด้วยตนเองแต่มันหายช้าและผมก็กลัวว่ามันจะเป็นแพโละรังเลยไปหาหมอที่คลินิกแห่งหนึ่ง หมอดูแพลงแล้วก็ดูผม จำในถ้อยคำไม่ได้ เพราะมันเกือบจะยีลับปีมาแล้ว แต่ ประมาณบอกว่าญาที่ผมใช้เข่นเขาใช้แล้วแพโละไว้อย่างอื่นแบบอื่นยังไม่หายอย่าง

ก็คงจะจริงของหมอทรอกครับ แต่ผมมองว่า ในใจไม่ได้ว่า วะ ก็ถ้าผมรู้ผู้จะมาหาหมอทำไม่อะไร เล่า⁽²⁵⁾

นอกเหนือจากเรื่องซึ่งอกจะเล็กน้อยเหล่านี้แล้ว ผมก็ไม่ค่อยมีปัญหอะไรกับหมอ อย่างหนึ่ง เป็นเพราะผมไม่ค่อยได้ป่วยไข้แบบต้องไปหาหมอ อีกอย่างหนึ่ง เพราะผมมีเพื่อนเป็นหมอยอยู่หลายคน ข้อใจเรื่องไข้เรื่องเจ็บอะไรผมก็ซักไซร์เอากับเพื่อนที่เป็นหมอ จำเป็นจะต้องหาหมออะไรอย่างไหนเพื่อนก็มักจะแนะนำหมอให้

ผมก็เลยไม่ค่อยจะกลัวหมอยอย่างที่ควรจะกลัว หรือเท่าที่ควรจะกลัว

แต่คนไทยทั่วไปนั้นไม่ใช่นะครับ เป็นเรื่องที่ ทมอควรจะเข้าใจเลยที่เดียวคุณท้าไปนั้นกลัวหมอ เมื่อจะต้องไปหาหมอ ถ้าไม่ต้องไปหาไม่ได้จะจะเจอกันก็ไม่กลัวหรอกครับ หมอมิใช้ครอที่จะบุกเข้ามาในบ้านแล้วนักว่า คุณป่วย ต้องให้หมอรักษา ถ้าไม่ยอมรักษาจะจะฟ้าให้ตายอะไรมอย่างนั้น

ยิ่งเป็นคนที่ไม่แน่ใจและไม่มั่นใจจำนวนเงินในกระเปาตัวเองแล้วหมอก็จะยิ่งน่ากลัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมอดตามโรงพยาบาลเอกชน ที่เขานิยมให้คนไข้ยอมแอดมิทเข้าบ้านในโรงพยาบาล⁽⁴⁾

บางที่เขาว่าเดียวเข็นเลยนะครับ และบางที่ ก็ซึ่งวู ๆ ซึ่งผมไม่เคยเจอกับไม่มีประสบการณ์ ได้ยินมา แต่คำบอกเล่า เคยมีอยู่หนึ่งหนี่เหมือนกันที่หมอจะให้หมาแอดมิทนอนโรงพยาบาล แต่พอมีเมียขอ กลับบ้าน หมอมิได้เดียวเข็นนะครับ เพียงแต่ตามว่าจะแอดมิทไหม

ตอนนั้นผมตกลบ้านจากชั้นสองลงมาที่พื้นชั้นล่างซึ่งเป็นดิน เม้าพับหลับหล่นพลักลิปเป็นอน แล้วแมงเรียบร้อยดีก็ลุกขึ้นเดินไปนอน แล้วก็หลับไป ตอนนั้นตีสอง ตีสามตอนตีห้า ปวดร้าวไปทั้งตัวอย่าว่าแต่ขับตัวเลย หายใจเข้าออกก็ยังเจ็บ ปลูกเมียให้พ้าไปโรงพยาบาล ผมลงลัยมาว่ากระดูกส่วนได้ส่วนหนึ่งของผมจะหัก หมอเอกซ์เรย์แล้วก็ไม่ ประภูว่ามีกระดูกส่วนไหนหักหรือเคลื่อนไปจากที่ซึ่งควรจะอยู่

ดูกระดูกผมแล้วหมอเห็นปอดด้วย หมอก็ถามว่าสูบบุหรือเปล่า ผมก็บอกว่าสูบ หมอก็บอกว่าเลิกเลี่ยนนะ ปอดกำลังมีอาการของถุงลมโป่งพอง

ผมอยากรู้แต่เรื่องกระดูกไม่อยากรู้เรื่องปอด เรื่องปอดนั้นถ้อยราษฎรจะมาวันหลัง ก็เลยไม่ได้ใส่ใจ เมื่อหมอดตามว่าจะนอนโรงพยาบาลใหม่ผมก็เลยไม่

นอน คิดในใจว่าถ้ากระดูกไม่เป็นอะไรแล้วก็เห็นจะพ้อเออยู่ด้วยตัวเอง หายากินแก้ชาในไปพลาสฯ

กลับถึงบ้านแล้วนึกหงุดหงิดหมอยุ่นจะรับว่าทำไม่ดีต้องมาอกเรื่องปอดผดผดต่อหน้าเมียผดด้วยเดียว ก็มาเดียวเข็นให้ผดเลิกสูบบุหรี่^(9-13,26-30)

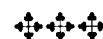
อย่างที่บอกจะรับว่าผดมีความรู้สึกที่ดีกับคนเป็นหมอยา แล้วเรื่องที่เล่าฯ ถึงนี่ก็ไม่ได้เป็นเรื่องอะไรที่ทำให้เปลี่ยนความรู้สึกที่มีอยู่ แม้กระนั้นเรื่องที่ว่าหมอยาจะเดียวเข็นแอดมิทคนไข้ให้เข้านอนโรงพยาบาล หรือแม้กระหงั่นที่หมอยาอาการว่าจะซูญฯ ผดให้ทำให้คิดอย่างที่หมอด้วยการ

ผดมองว่าหมอก็คุณนี่แหละครับ ที่สำคัญเป็นคนที่ไม่เห็นใจในทางหนึ่ง ทางที่ว่านี้ออกจะเป็นเรื่องยุ่งยากลำบากชีวิตคนฯ หนึ่งในความเห็นของผด

คือ หมอยาจะเป็นคนที่ถูกคนคาดหวัง คาดหวังว่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้จะต้องทำในสิ่งนี้ได้สิ่งนั้นได้ร่วมกับแล้วก็คือหมอยาจะถูกคาดหวังให้เป็นให้มีให้ทำมาก กกว่าลึกลับที่หมอยาจะเป็นได้จะมีได้แล้วจะทำได้เสมอ^(9,13,22-24,30-35)

เมื่อนอย่างที่คุณเขากดหวังกับนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีอื่นๆ ทั่วไป ว่าจะต้องเป็นอย่างนั้น มืออย่างนี้และทำอย่างนี้ได้

ถ้ามีใครมาคาดหวังเขากับตัวผดอย่างนั้นก็คงจะเป็นเรื่องที่ชวนให้หาดหัวนิสิตกังวล และยิ่งมีชีวิตอยู่ทำกางความคาดหวัง ก็เห็นที่ว่าจะเครียดจนอายุสั้น อันนี้ต้องนับเป็นอีกส่วนที่สำคัญที่ทำให้ผดนับถือคนมืออาชีพเป็นหมอยา

เอกสารอ้างอิง

- นิรนาม. กรณีนายแพทย์โรงพยาบาลผดให้ทำอันตรายและลวนลามพยาบาล. สยามจดหมายเหตุ; ปีที่ 23 ฉบับที่ 44, วันที่ 31 ตุลาคม 2541.
- นิรนาม. กรณีนักศึกษาแพทย์เสริม สาครรายภูร์ ฆ่าแฟนสาว. ไทยรัฐ 5 มีนาคม 2541.
- นิรนาม. กรณีนักศึกษาแพทย์เสริม สาครรายภูร์ ฆ่าแฟนสาว. เคลินิวส์ 5 มีนาคม 2541.
- สกgranต์ นิยมเสน. การควบคุมการยาทแพทย์ การเป็นหน้าที่ของใคร? จ.พ.ส.ท. 2503; 43: 504-7.
- สุขิต เพ่าสวัสดิ์. จริยธรรมทางการแพทย์. จดหมายเหตุทางแพทย์ 2541; 81: 385-6.
- ศุภวัฒน์ ชุดวงศ์. จริยธรรมในเวชปฏิบัติ. จดหมายเหตุทางแพทย์ 2541; 81: 1042-6.
- นิรนาม. พลเอกชาติชาย ชุมหัวลัม ถึงแก่อสัญกรรม. ไทยรัฐ 20 สิงหาคม 2541.
- สุขิต เพ่าสวัสดิ์. ปฐมนิเทศด้านจริยธรรมนักศึกษาแพทย์ ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 6 มิถุนายน 2542, ห้องประชุมสถาบันพาร์มนักศึกษา อ.วังสะพุง จ.เลย.
- ยกเวร์ สุขุมลักษันทร. ว่าด้วยจริยธรรมแพทย์. สารคิริราช 2506; 21: 422-6.
- เกว วัฒนา. กรณีศึกษาเพื่อการเรียนการสอนเวช-จริยศาสตร์. โครงการส่งเสริมคุณธรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- คนโบราณ. คำสาบานของอีปิปิเครติส. วารสารโรงพยาบาลชลบุรี 2523; 5: 13-4.
- เจ้าพระยาเสด็จสุเรนทรารัตน์. จริยธรรมแพทย์. 13 กันยายน รศ. 127.
- คนในอก. ว่าด้วยจริยธรรมแพทย์. แพทยสภาสาร 2536; 3: 57-8.
- นิรนาม. ทลายคลินิกทำแท้งเดือนที่คลองตัน.

ไทยรัฐ 21 เมษายน 2540.

15. นิรนาม. ทลายคลินิกทำแท้เงื่อนที่พัทยา. ไทยรัฐ 25 เมษายน 2540.

16. สุขิต เม่าสวัสดิ์, กำแพง ชาตุรัตน์. จริยธรรมในเวชปฏิบัติทางสุสัคิสาตร. ใน : เมื่อน ตันนิรันดร. บรรณาธิการ. กรณีจังจัษทางก่อนคลอด. กรุงเทพฯ: โอเอสพรินติ้ง เხ้าส์, 2542: 351-62.

17. แสง บุญเฉลิมวิภาส, อเนก ยมจินดา. กฎหมายการแพทย์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญุชน, 2540: 29-48.

18. พระธรรมปีฎก (ประยุทธ ปยุตโถ). ทำแท้ ตัดสินอย่างไร ชีวิตเริ่มต้นเมื่อไหร. มูลนิธิพุทธธรรม, 2538.

19. Tanirandorn Y, Phaosavasdi S. Transabdominal reduction in quadruplet pregnancy during first trimester : a case report. J Med Assoc Thai 1994; 77: 52-6.

20. ประพันธ์ อารีย์มิตร. คำปฏิญญาของแพทย์. สารคิริราช 2517; 26: 1445-51.

21. คำประกาศสิทธิของผู้ป่วย. แพทยสภา กระทรวงสาธารณสุข สถาการพยาบาล สถาเกสัชกรรมและแพทยสภา วันที่ 16 เมษายน พ.ศ.2541.

22. สงกรานต์ นิยมเสน. ศิลป์และจรรยาแพทย์. กรุงเทพมหานคร : โรงพยาบาลไทยพิทักษ์, 2506.

23. นิธิ เอี่ยวศรีวงศ์. หนอในทศนัชของชาวีไทย. จ.พ.ส.ท. 2512; 52: 867-71.

24. เสน พร็องพวงแก้ว. จรรยาแพทย์. สารคิริราช 2516;

25: 955-1008.

25. บรรยง ศุทธรัตน์. ความสัมพันธ์ระหว่างแพทย์กับคนไข้. วารสารจิตแพทย์ 2514; 16: 1-8.

26. สงกรานต์ นิยมเสน. ความลับผู้ป่วย. จ.พ.ส.ท. 2502; 42: 664-72.

27. ดวัลย์ อาศนาเสน. ความลับผู้ป่วย. สารคิริราช 2516; 25: 2015-8.

28. นริศ เจนวิริยะ. จริยธรรมของแพทย์. วงการแพทย์; 23-29 มิถุนายน 2540: 5.

29. ธีระ ลิ่มศิลป. การติดต่อกับผู้ป่วยและครอบครัว. สารคิริราช 2512; 30: 448-55.

30. พินิจ รัตนกุล. จริยศาสตร์การแพทย์แนวใหม่. สารคิริราช 2522; 31: 1006-12.

31. สุนิตย์ เจิมศิริวัฒน์, กิริมย์ กมลรัตนกุล. ศิลป์และจรรยาแพทย์. จุฬาลงกรณ์เวชสาร 2523; 34: 5-10.

32. ชูขัย ศุภวงศ์. แพทย์ในสายตาประชาชน. แพทย์สภารา 2530; 16: 531-3.

33. สุลักษณ์ ศิวลักษณ์. จริยธรรมสำหรับแพทย์. แพทย์สภารา 2531; 3: 403-18.

34. พระธรรมปีฎก (ประยุทธ ปยุตโถ). ฐานะแพทย์ และความรับผิดชอบเชิงจริยธรรม. วารสารสาธารณสุขมูลฐาน ภาคกลาง 2537; 9: 28-32.

35. ทวีทอง วงศ์วิวัฒน์. ฐานคติของแพทย์และสถาบันการแพทย์. วารสารการวิจัยระบบสาธารณสุข 2537; 2: 249-59.